

החיים הקשים של האמנים המתנדבים • האהבה פורחת ב"הארי הסוס"
בין ליז וזיילבר • למי מותר להיכנס ל"מרבד הקסמים", למי אסור ולמה



צליק, המנהל ודהאדי: למה לחתיכות מותר?

האחרונים של צליק שיכנעו אפילו את מנ"ה המלון, והרוחות נרגעו עד כדי כך, שה"שטר נעול הנעלים שהועק למקום, עזב כלעומת שבא.



גם צליק והחברים שלו הלכו לחפש מוסד יותר סובלני, ונותרנו לבד. בתמימות ניסינו להיכנס למועדון, כדי לנוח קצת מההתרגבות לצלילי שירתה של ז'קלין פרנסואה. אך המטאטא החדש, מר דהאדי, טיאטא אותנו החוצה במרץ אופייני למטאטאים חדשים וב"תירוק חדש: לגברות לבד הכניסה אסורה. ליתר ביטחון חסם בגופו את הכניסה. מי יודע, אולי נתפרץ פנימה בריצה מטורפת ולא יוכל לתפוס אותנו. אם מר דהאדי ימשך ככה ולא יתיאש, כל הבעיות תיפתרנה. ולא יישאר אפילו אורח אחד לטאטא אותו ה"חוצה. עם או בלי נעליים.

מוכן אולי לסכול יחס כזה באוסן אישי, אבל שככה יעשו לחברים שלו? על זה הוא לא ישתוק להם.

צליק באמת לא שתק. בראשית דבריו התייחס בעיקר לאישיותו של מר דהאדי, לאבותיו וקרוביו מדרגה ראשונה ושנייה, תוך שימוש נרחב בביטויים לועזיים. עד שהגיעו מנהל המלון בלוזיית תיגבורת והחיכוה הקולני הסך להיות ענייני יותר.

טען צליק:

"למה לחתיכות מותר להיכנס אפילו בלי חזייה, ולנו אסור בסנדלים? מה יש? ואם כבר אסור, אז אפשר לפחות לקרוא לאורח הצידה ולומר לו: תסלח לי מאוד, אדוני, אבל אנחנו מבקשים כי להבא תואיל ללבוש נעליים. אחרי הכל, החברים שלי ואני אורי חים בקצועים שלכם כבר הרבה שנים." דבריו

בלי חזיות - מותר! בלי נעליים - אסור!

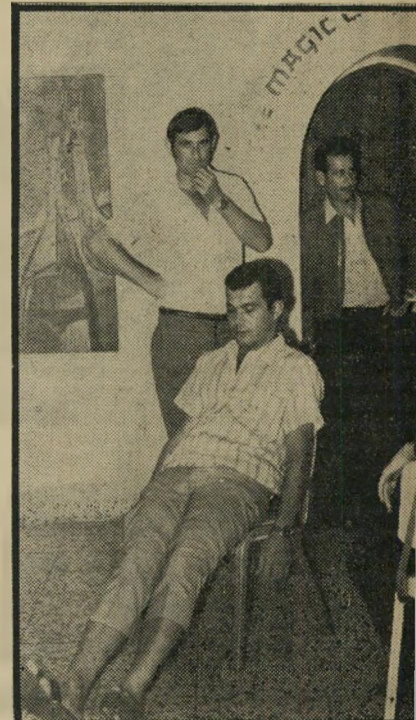
החיים של מר דהאדי, המלצר הראשי החדש במועדון מרבד הקסמים בשרתון הרבה יותר קלים מהחיים של עסקני ה"מכביה, מפני שהוא לא בודק אם אתה יהודי וכמה, אלא מתעניין בחלקים יותר תחתונים ופחות רגישים של האנטומיה שלך, ומה שיש עליהם.

לא מעניינת אותו האישיות שלך. לא מעניין אותך איפה הרוחת את הכסף שאתה מתכוון להוציא במועדון, לא מעניין אותך אם אתה ציוני או אם תרמת לפאנטומים. מעניין אותו רק אם אתה נועל נעליים, או להבדיל, סנדלים.

לשם כך הוא מאיר בפנס על רגליך, ואם תפס אותך בקלקלתך, מיד מתכרכמות פניו, והוא מרים את מבטו החמור, עושה לך נו! נו! אגרסיבי ושלח אותך הביתה. מר דהאדי ניהל את עסקי הסנדלרות שלו בשקט ובשלווה עד שביום המישי אחד בערב, ה"קרוב הערב הישראלי, מפני שבו נוהגים כל החבריה הישראלים לבוא למועדון, הגיע ב"סנדלים צליק, הליצן של הבוהימה התל-אביבית.

דהאדי עשה לו את הנו! נו! וצליק הלך הביתה ללבוש נעליים, כמו כל אורח הגון ממשפחה טובה, וחזר לשרתון. ואת מי הוא רואה אם לא את כל ידידיו וידידותיו, יושבים בחוף, ליד הפתח ומסתכלים ברחמים על אריה (אזי) ילין, המקבל באותו רגע את מנת הנו! נו! שלו.

זה היה הקס ששבר את גב צליק. הוא



אזי ילין: אין כניסה בסנדלים

היכהפיה הבינלאומית של ת"א

האמא של דיאנה וורטהיים היא רוסיה. האבא האמיתי שלה צר-פתי, והאבא החורג שלה ישראלי, מה שעושה אותה כבר לחתיכה בינלאומית. דיאנה עצמה נולדה בגרמניה, וכל מי שמסתכל עליה אפילו פעם אחת הופך מיד למאמין נלהב באחוזה בינלאומית ובשיתוף פעולה הדוק בין האומות.

מאז שהגיעה לארץ, לפני שלושה חודשים, לא השתעממה דיאנה אפילו לרגע. בהתחלה אירחו לה לחברה האמא ה"רוסיה והאבא הישראלי שלה, שהראו לה את הארץ לאורך ולרוחב. אחרי שהוריה נסעו, החליטה דיאנה לנוח קצת, וכל בוקר היא הולכת לים, וכל ערב ל"הארי הסוס". את שארית הזמן היא מבילה בחברת הידוים הרבים שרכשה לה כאן, הודות לקסם ה"אישי שלה, לחינוכה הטוב ולעניינים ה"כחולות-ירוקות ומחליפות צבעים שלה.

אז, כמו שאתם רואים, דיאנה היא בחורה עסוקה מאוד מאוד, וכימעט שאין לה זמן למצוא עבודה כדוגמנית אופנה או צילום. "אם לא אמצא כאן עבודה אחת ושתיים, אסע לאנגליה ללמוד היסטוריה ואנגלית באוניברסיטה של קמברידג'". מאיימת דיאנה בכל המ"רץ של 19 שנותיה.

אז תתחילו לחפש לה, מפני ששום דבר אחר לא יעזור. אפילו אהבה, מפני שלדיאנה אין בינתיים כוונות רציניות.

"אולי פעם, עוד הרבה זמן, כשאהיה בת 26 או משהו כזה. ולא חשוב לי אם הוא יהיה ישראלי, ולא חשוב לי הכסף. העיקר שאוהב אותי ושהיה עשיר."



פרויילין דיאנה: אין זמן לחפש עבודה